Tento dokument slouží výhradně k informačním účelům a nemá žádný právní účinek. Orgány a instituce Evropské unie nenesou za jeho obsah žádnou odpovědnost. Závazná znění příslušných právních předpisů, včetně jejich právních východisek a odůvodnění, jsou zveřejněna v Úředním věstníku Evropské unie a jsou k dispozici v databázi EUR-Lex. Tato úřední znění jsou přímo dostupná přes odkazy uvedené v tomto dokumentu

►**B**

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY 2004/757/SVV

ze dne 25. října 2004,

kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami

(Úř. věst. L 335, 11.11.2004, s. 8)

Ve znění:

		Úřední věstník		
		Č.	Strana	Datum
►**M1**	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2103 ze dne 15. listopadu 2017	L 305	12	21.11.2017

▼B

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY 2004/757/SVV

ze dne 25. října 2004,

kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

▼M1

1. „drogou“: některá z těchto látek:

   a) látka uvedená v Jednotné úmluvě Organizace spojených národů o omamných látkách z roku 1961, ve znění protokolu z roku 1972, nebo v Úmluvě Organizace spojených národů o psychotropních látkách z roku 1971;

   b) jakákoli z látek uvedených v příloze;

▼B

2. „prekurzory“: veškeré látky vyjmenované v právních předpisech Společenství, kterými se provádějí závazky vyplývající z článku 12 Úmluvy Organizace spojených národů ze dne 20. prosince 1988 proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami;

3. „právnickou osobou“: každý právní subjekt, který má takové postavení podle platných vnitrostátních právních předpisů, s výjimkou států nebo jiných veřejnoprávních subjektů vykonávajících veřejnou moc a veřejných mezinárodních organizací;

▼M1

4. „novou psychoaktivní látkou“: látka v čisté formě nebo v přípravku, jež není uvedena v Jednotné úmluvě Organizace spojených národů o omamných látkách z roku 1961, ve znění protokolu z roku 1972, ani v Úmluvě Organizace spojených národů o psychotropních látkách z roku 1971, ale může představovat zdravotní nebo společenská rizika obdobná těm, která představují látky uvedené v těchto úmluvách;

5. „přípravkem“: směs obsahující jednu nebo více nových psychoaktivních látek.

Článek 1a

Postup pro zahrnutí nových psychoaktivních látek do definice drogy

1. Na základě hodnocení rizik nebo kombinovaného hodnocení rizik provedeného podle článku 5c nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1920/2006 ([1]) a v souladu s kritérii stanovenými v odstavci 2 tohoto článku Komise neprodleně přijme akt v přenesené pravomoci v souladu s článkem 8a, kterým se mění příloha tohoto rámcového

([1]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1920/2006 ze dne 12. prosince 2006 o Evropském monitorovacím centru pro drogy a drogovou závislost (Úř. věst. L 376, 27.12.2006, s. 1).

▼M1

rozhodnutí tak, že se do ní doplňuje nová psychoaktivní látka či látky, a stanoví se, že tato nová psychoaktivní látka či látky představují závažná rizika pro veřejné zdraví a případně závažná společenská rizika na úrovni Unie a jsou zahrnuty do definice drogy.

2. Při zvažování, zda přijmout akt v přenesené pravomoci podle odstavce 1, Komise zohlední, zda jsou míra nebo vzorce užívání nové psychoaktivní látky a její dostupnost a pravděpodobnost rozšíření v rámci Unie významné a zda poškození zdraví způsobené spotřebou nové psychoaktivní látky ve spojení s její akutní nebo chronickou toxicitou a náchylností ke zneužívání nebo jejím potenciálem k rozvoji závislosti je život ohrožující. Poškození zdraví je považováno za život ohrožující, pokud je pravděpodobné, že nová psychoaktivní látka způsobí smrt nebo smrtelnou újmu, závažné onemocnění, závažnou fyzickou nebo duševní poruchu nebo významné šíření nemocí, včetně krví přenosných virů.

Kromě toho Komise zohlední, zda je společenská újma způsobená novou psychoaktivní látkou jednotlivcům a společnosti závažná, a zejména, zda je dopad nové psychoaktivní látky na fungování společnosti a na veřejný pořádek takový, že dochází k narušování veřejného pořádku nebo násilnému či protispolečenskému chování poškozujícímu uživatele nebo další osoby či majetek, nebo zda je trestná činnost, včetně organizované trestné činnosti, spojená s novou psychoaktivní látkou soustavná nebo vynáší značné nelegální zisky nebo má za následek značné ekonomické náklady pro společnost.

3. Neuzná-li Komise do šesti týdnů od obdržení zprávy o hodnocení rizik nebo zprávy o kombinovaném hodnocení rizik podle článku 5c odst. 6 nařízení (ES) č. 1920/2006 za nezbytné přijmout akt v přenesené pravomoci za účelem zahrnutí nové psychoaktivní látky či látek do definice drogy, předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu vysvětlující důvody, proč tak neučinit.

4. Členské státy, které tak dosud neučinily, uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro uplatnění ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí na nové psychoaktivní látky doplněné do přílohy tohoto rámcového rozhodnutí, a to co nejdříve, avšak nejpozději šest měsíců od vstupu aktu v přenesené pravomoci, kterým se mění příloha, v platnost. Neprodleně o tom uvědomí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na toto rámcové rozhodnutí nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

Článek 1b

Vnitrostátní kontrolní opatření

Aniž jsou dotčeny povinnosti uložené členským státům podle tohoto rámcového rozhodnutí, mohou členské státy v souvislosti s novými psychoaktivními látkami na svém území ponechat v platnosti nebo zavést jakákoli vnitrostátní kontrolní opatření, která považují za vhodná.

▼B

Článek 2

Trestné činy související s nedovoleným obchodem s drogami a prekursory

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby dále uvedené úmyslné jednání, je-li protiprávní, bylo trestné:

a) výroba, zhotovování, extrahování, příprava, nabízení, nabízení za účelem prodeje, šíření, prodej, dodávání za jakýchkoliv podmínek, překupnictví, zasílání, tranzitní přeprava, převážení, dovoz nebo vývoz drog;

b) pěstování opiového máku, keřů koky nebo rostlin Cannabis;

c) držení nebo nákup drog za účelem některýoh činností uvedených pod písmenem a);

d) zhotovování, převážení nebo šíření prekurzorů, pokud je známo, že jsou určeny k použití při nedovolené výrobě nebo zhotovení drog.

2. Jednání uvedené v odstavci 1 nespadá do oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, pokud se ho pachatelé dopustí výhradně pro svou vlastní spotřebu, jak je vymezena vnitrostátními právními předpisy.

Článek 3

Návod, pomoc a pokus

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti návodu ke spáchání některého z trestných činů uvedených v článku 2, pomoci při jeho spáchání či pokusu o jeho spáchání.

2. Členský stát může z trestní odpovědnosti vyjmout pokus nabízet nebo připravovat drogy podle čl. 2 odst. 1 písm. a) a pokus o držení drog podle čl. 2 odst. 1 písm. c).

Článek 4

Sankce

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby za trestné činy uvedené v článcích 2 a 3 bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující tresty.

Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v článku 2 vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 1 až 3 roky.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a), b) a c) vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 5 až 10 let za těchto okolností:

a) u trestného činu se jedná o velké množství drog;

▼B

b) u trestného činu se jedná o drogy, které nejvíce poškozují zdraví, nebo jeho následkem byla těžká újma na zdraví velkého počtu osob.

3. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v odstavci 2 vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 10 let, pokud takový čin byl spáchán v rámci zločinného spolčení, jak je vymezeno ve společné akci 98/733/SVV ze dne 21. prosince 1998, kterou se stanoví, že účast na zločinném spolčení je v členských státech Evropské unie trestným činem ([1]).

4. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. d) vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 5 až 10 let, pokud takový čin byl spáchán v rámci zločinného spolčení, jak je vymezeno ve společné akci 98/733/SVV, s úmyslem použít prekurzory k výrobě nebo zhotovení drog za okolností uvedených v odst. 2 písm. a) nebo b).

5. Aniž jsou dotčena práva obětí a ostatních třetích stran jednajících v dobré víře, přijmou členské státy nezbytná opatření umožňující propadnutí látek, jež jsou předmětem trestných činů uvedených v článcích 2 a 3, nástrojů použitých nebo zamýšlených k použití při těchto trestných činech a výnosů z těchto trestných činů nebo propadnutí majetku v hodnotě odpovídající těmto výnosům, látkám nebo nástrojům.

Výrazy „propadnutí“, „nástroje“, „výnosy“ a „majetek“ mají stejný význam jako v článku 1 Úmluvy Rady Evropy o praní, vysledování, zajištění a propadnutí výnosů z trestné činnosti z roku 1990.

Článek 5

Zvláštní okolnosti

Aniž je dotčen článek 4, může každý členský stát přijmout opatření nezbytná ke zmírnění trestů uvedených v článku 4, pokud se pachatel:

a) zřekne trestné činnosti vztahující se k nedovolenému obchodu s drogami a prekurzory a

b) poskytne správním nebo justičním orgánům informace, které by jiným způsobem získat nemohly a které jim pomáhají

i) v zabránění nebo zmírnění účinků trestného činu,

ii) v identifikaci nebo soudním stíhání dalších pachatelů,

iii) v nalezení důkazů nebo

iv) v zabránění dalším trestným činům uvedeným v článcích 2 a 3.

Článek 6

Odpovědnost právnických osob

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že právnické osoby lze činit odpovědnými za trestné činy uvedené v článcích 2

([1]) Úř. věst. L 351, 29.12.1998, s. 1.

▼B

a 3, které v jejich prospěch spáchá jakákoliv osoba jednající samostatně nebo jako člen orgánu dotyčné právnické osoby, která v této právnické osobě působí ve vedoucím postavení na základě:

a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;

b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby;

c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

2. Kromě případů uvedených v odstavci 1 přijme každý členský stát opatření nezbytná k zajištění odpovědnosti právnických osob v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání některého z trestných činů uvedených v článcích 2 a 3 ve prospěch uvedené právnické osoby osobou podřízenou osobě uvedené v odstavci 1.

3. Odpovědnost právnických osob podle odstavců 1 a 2 nevylučuje trestní stíhání fyzických osob, které jsou pachateli, návodci nebo pomocníky některého z trestných činů uvedených v článcích 2 a 3.

Článek 7

Sankce ukládané právnickým osobám

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby právnickou osobu odpovědnou podle čl. 6 odst. 1 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy a mohou zahrnovat jiné sankce, například:

a) zbavení oprávnění na daňovou úlevu nebo jiné veřejné podpory nebo výhody;

b) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodních činností;

c) uložení soudního dohledu;

d) zrušení rozhodnutím soudu;

e) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven užitých pro spáchání trestného činu;

f) v souladu s čl. 4 odst. 5 propadnutí látek, jež jsou předmětem trestných činů uvedených v článcích 2 a 3, nástrojů používaných nebo zamýšlených k použití při těchto trestných činech a výnosů z těchto trestných činů nebo propadnutí majetku v hodnotě odpovídající těmto výnosům, látkám či nástrojům.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby právnickou osobu odpovědnou podle čl. 6 odst. 2 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi nebo opatřeními.

Článek 8

Soudní příslušnost a trestní stíhání

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení soudní příslušnosti svých soudů pro trestné činy uvedené v článcích 2 a 3, je-li:

a) trestný čin zcela nebo zčásti spáchán na jeho území;

▼B

b) pachatel jeho státním příslušníkem nebo

c) trestný čin spáchán ve prospěch právnické osoby usazené na území daného členského státu.

2. Členský stát může rozhodnout, že pokud je trestný čin spáchán mimo jeho území, pravidla pro stanovení soudní příslušnosti uvedená v odst. 1 písm. b) a c) nepoužije nebo je použije jen v určitých případech nebo za určitých okolností.

3. Členský stát, který v souladu se svými právními předpisy nevydává své státní příslušníky, přijme podle potřeby nezbytná opatření pro stanovení soudní příslušnosti a zahájení stíhání za trestný čin uvedený v článcích 2 a 3, je-li trestný čin spáchán jeho státním příslušníkem mimo území daného členského státu.

4. Členské státy uvědomí Generální sekretariát Rady a Komisi, pokud se rozhodnou použít odstavec 2, přičemž v případě potřeby uvedou, pro které konkrétní případy a okolnosti toto rozhodnutí platí.

▼M1

Článek 8a

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.

2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v článku 1a je svěřena Komisi na dobu pěti let od 22. listopadu 2017. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.

3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 1a kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.

4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů ([1]).

5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 1a vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

([1]) Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

▼B

Článek 9

Provádění a zprávy

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 12. května 2006.

2. Ve lhůtě uvedené v odstavci 1 členské státy předloží Generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Komise nejpozději do 12. května 2009 předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě o postupu provádění rámcového rozhodnutí, včetně jeho dopadu na soudní spolupráci v oblasti nedovoleného obchodu s drogami. Na základě této zprávy Rada nejpozději do šesti měsíců od jejího předložení vyhodnotí, zda členské státy přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.

Článek 10

Územní působnost

Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 11

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

▼M1

PŘÍLOHA

Seznam látek podle čl. 1 odst. 1 písm. b)

1. P-methylthioamfetamin neboli 4-methylthioamfetamin – podle rozhodnutí Rady 1999/615/SVV ([1]).

2. Paramethoxymethylamfetamin neboli N-methyl-1-(4-methoxyfenyl)-2-aminopropan – podle rozhodnutí Rady 2002/188/SVV ([2]).

3. 2,5-dimethoxy-4-jodfenetylamin, 2,5-dimethoxy-4-ethylthiofenethylamin, 2,5-dimethoxy-4-(n)-propylthiofenethylamin a 2,4,5-trimethoxyamfetamin – podle rozhodnutí Rady 2003/847/SVV ([3]).

4. 1-benzylpiperazin neboli 1-benzyl-1,4-diazacyklohexan neboli N-benzylpiperazin neboli benzylpiperazin – podle rozhodnutí Rady 2008/206/SVV ([4]).

5. 4-methylmethkatinon – podle rozhodnutí Rady 2010/759/EU ([5]).

6. 4-methyl-5-(4-methylfenyl)-4,5-dihydrooxazol-2-amin (4,4′-DMAR) a 1-cyklohexyl-4-(1,2-difenylethyl)-piperazin (MT-45) – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2015/1873 ([6]).

7. 4-metamfetamin – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2015/1874 ([7]).

8. 4-jod-2,5-dimethoxy-N-(2-methoxybenzyl)fenethylamin (25I-NBOMe), 3,4-dichlor-N-[[1-(dimethylamino)cyklohexyl]methyl]benzamid (AH-7921), 3,4-methylendioxypyrovaleron (MDPV) a 2-(3-methoxyfenyl)-2-(ethylamino)cyklohexanon (methoxetamin) – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2015/1875 ([8]).

9. 5-(2-aminopropyl)indol – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2015/1876 ([9]).

10. 1-fenyl-2-(pyrrolidin-1-yl)pentan-1-on (α-pyrrolidinovalerofenon, α-PVP) – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2016/1070 ([10]).

([1]) Rozhodnutí Rady 1999/615/SVV ze dne 13. září 1999, kterým se definuje 4-MTA jako nová syntetická droga, která musí být podrobena kontrolním opatřením a trestům (Úř. věst. L 244, 16.9.1999, s. 1).

([2]) Rozhodnutí Rady 2002/188/SVV ze dne 28. února 2002 o kontrolních opatřeních a trestních sankcích v souvislosti s novou syntetickou drogou PMMA (Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 14).

([3]) Rozhodnutí Rady 2003/847/SVV ze dne 27. listopadu 2003 o kontrolních opatřeních a trestních sankcích ve vztahu k novým syntetickým drogám 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 a TMA-2 (Úř. věst. L 321, 6.12.2003, s. 64).

([4]) Rozhodnutí Rady 2008/206/SVV ze dne 3. března 2008 o vymezení 1-benzylpiperazinu (BZP) jako nové psychoaktivní látky, která má podléhat kontrolním opatřením a trestněprávním ustanovením (Úř. věst. L 63, 7.3.2008, s. 45).

([5]) Rozhodnutí Rady 2010/759/EU ze dne 2. prosince 2010 o podrobení 4-methylmethkatinonu (mefedronu) kontrolním opatřením (Úř. věst. L 322, 8.12.2010, s. 44).

([6]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2015/1873 ze dne 8. října 2015 o podrobení 4-methyl-5-(4-methylfenyl)-4,5-dihydrooxazol-2-aminu (4,4′-DMAR) a 1-cyklohexyl-4-(1,2-difenylethyl)-piperazinu (MT-45) kontrolním opatřením (Úř. věst. L 275, 20.10.2015, s. 32).

([7]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2015/1874 ze dne 8. října 2015 o podrobení 4-metamfetaminu kontrolním opatřením (Úř. věst. L 275, 20.10.2015, s. 35).

([8]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2015/1875 ze dne 8. října 2015 o podrobení 4-jod-2,5-dimethoxy-N-(2-methoxybenzyl)fenethylaminu (25I-NBOMe), 3,4-dichlor-N-[[1-(dimethylamino)cyklohexyl]methyl]benzamidu (AH-7921), 3,4-methylendioxypyrovaleronu (MDPV) a 2-(3-methoxyfenyl)-2-(ethylamino)cyklohexanonu (methoxetaminu) kontrolním opatřením (Úř. věst. L 275, 20.10.2015, s. 38).

([9]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2015/1876 ze dne 8. října 2015 o podrobení 5-(2-aminopropyl)indolu kontrolním opatřením (Úř. věst. L 275, 20.10.2015, s. 43).

([10]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2016/1070 ze dne 27. června 2016 o podrobení látky 1-fenyl-2-(pyrrolidin-1-yl)pentan-1-on (α-pyrrolidinovalerofenon, α-PVP) kontrolním opatřením (Úř. věst. L 178, 2.7. 2016, s. 18).

▼**M1**

11. Methyl-2-{[1-(cyklohexylmethyl)-1*H*-indol-3-karbonyl]amino}-3,3-dimethylbutanoát (MDMB-CHMICA) – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2017/369 ([1]).

12. *N*-(1-fenethylpiperidin-4-yl)-*N*-fenylakrylamid (akryl-fentanyl) – podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2017/1774 ([2]).

([1]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2017/369 ze dne 27. února 2017 o podrobení látky methyl-2-{[1-(cyklohexylmethyl)-1*H*-indol-3-karbonyl]amino}-3,3-dimethylbutanoát (MDMB-CHMICA) kontrolním opatřením (Úř. věst. L 56, 3.3.2017, s. 210).

([2]) Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2017/1774 ze dne 25. září 2017 o podrobení *N*-(1-fenethylpiperidin-4-yl)-*N*-fenylakrylamid (akryl-fentanylu) kontrolním opatřením (Úř. věst. L 251, 29.9.2017, s. 21).